

LA BATALLA DEL SENAT. La Conferència de Presidents celebrada al Senat el propassat 17 de gener va obrir la capsula dels trons. La recriminació a Madrid pels beneficis fiscals que ofereix va tensionar la cimera. Fins i tot dins del PP, però, se senten veus crítiques.

→ actes jurídics documentals, que és present, per exemple, a qualsevol transacció immobiliària. En aquests dos últims casos, un madrileny paga pràcticament la meitat que un català o un valencià.

Una persona amb una fortuna important ho té fàcil: empadronant-se a Madrid, s'estalvia de pagar l'impost de patrimoni. Ni tan sols no ha de crear una Sicav (societat d'inversió de capital variable) per esquivar aquest tribut i abonar l'1% corresponent. El patrimoni, a Madrid, en queda completament exempt.

Fins i tot en aspectes menys comuns, com la venda de joies, obres d'art o antiguitats, Madrid ofereix unes condicions més avantatjoses: el 4%, la meitat que el 8% que es veuen obligats a pagar els ciutadans valencians. I les concessions administratives, que a Madrid tributen al 4%, al País Valencià ho fan al 6%.

En una sessió parlamentària recent, el president valencià va mostrar-se taxatiu: "Cal una harmonització fiscal a l'àmbit autonòmic, perquè no pot ser que hi haja comunitats autònomes que facen dúmping fiscal. I no em referesc a les que ja tenen una situació fiscal diferent,

sinó a una comunitat competidora impositiva com Madrid. No és possible que hi haja competència fiscal a la baixa i que la resta quedem en una situació impossible. No pot ser que el Govern d'Espanya ens diga que apugem els impostos per tal d'equilibrar el nostre pressupost i que, alhora, la Comunitat de Madrid pugua tenir barra lliure".

Que Ximo Puig, un polític declaradament federalista, parle de "barra lliure" fins i tot pot semblar contradictori. De fet, les illes Balears es mostren molt més cautes en aquest tema, i la intervenció de Francina Armengol a la Conferència de Presidents així ho demostra. Va ser molt menys dura amb Cifuentes del que havia estat Puig.

L'infrafinançament crònic, el dèficit en inversions anuals per part de l'Estat, el deute desbocat –al voltant de 46.000 milions d'euros– i l'anomenat "deute històric" –segons el comitè d'experts valencià, uns 16.000 milions d'euros que l'Estat hauria de condonar, per bé que el ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, no en vol saber res– conformen una tempesta perfecta que fa més mal si es compara amb la Comunitat de Madrid. Per

acabar-ho d'adobar, la renda per càpita valenciana se situa prop de 12 punts per sota de la mitjana estatal, mentre que la madrilenya se situa clarament per sobre.

Un escenari caòtic en què les rebaixes fiscals semblen una quimera, tot i que l'executiu valencià ha aprovat un descens del tram autonòmic de l'IRPF que es compensarà amb la pujada del tipus més elevat. Aquesta mesura, implantada enguany, beneficia més d'un milió de valencians.

Ateses les circumstàncies, resulta impensable que el País Valencià pugua escometre una rebaixa impositiva com la de Madrid. Tan sols en concepte de l'impost de successions i donacions, la comunitat presidida per Cifuentes va deixar d'ingressar l'any passat 2.558 milions d'euros. Cada any que no cobra l'impost de patrimoni, Madrid perd 600 milions d'euros, i entre les desgravacions curioses que ofereix als seus declarants de l'IRPF, hi ha conceptes tan cridaners com els uniformes escolars o les classes extraordinàries d'anglès, unes mesures que van beneficiar 162.000 famílies, la majoria de les quals fa ús de l'ensenyament privat o concertat.

La setmana passada, sense anar més lluny, Manuel González Sánchez, president de la comissió d'experts creada pel Govern de Mariano Rajoy per a la negociació del nou sistema de finançament, suggeria la conveniència que els impostos de successions i de patrimoni siguen gestionats íntegrament per l'Estat. En una entrevista al diari *Expansión*, aquest catedràtic emèrit de la Universitat de Jaén anava més enllà i advertia que "el règim foral [de què actualment gaudeixen el País Basc i Navarra] només té justificació a la Constitució i tal vegada des del punt de vista històric, però es troba en el punt de mira de la Unió Europea".

Dúmping, sí o no?

El menorquí Guillem López Casanovas, doctor en economia i catedràtic a la Universitat Pompeu Fabra (UPF), a més de conseller independent del consell de

EFE

Alemanya tributen als *länder*”. “Espanya, que critica les grans multinacionals arrelades a Europa que tributen íntegrament a Irlanda a fi de beneficiar-se dels seus avantatges fiscals, reclama la part que li correspon de les bases recaptades allà; però, en canvi, no vol ni sentir a parlar de fer igual dins de l’Estat”, sentència López Casanovas a tall de conclusió.

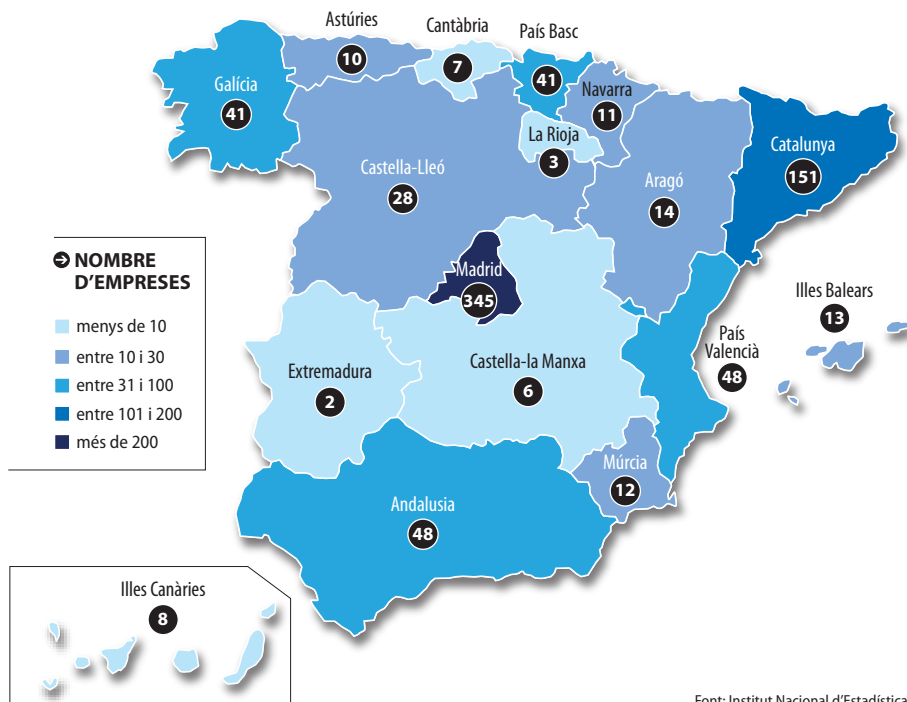
Antoni Serra Ramoneda, doctor en econòmiques per la Universitat Complutense de Madrid i catedràtic d’economia de l’empresa a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), de la qual fou rector, va presidir Caixa de Catalunya durant més de 20 anys –fins al 2005– i actualment presideix l’Institut Ignasi Vllalonga d’Economia i Empresa (IIVEE). Aquest dijous, 2 de març, l’IIVEE organitza a València, conjuntament amb EL TEMPS, la jornada “L’hora de les decisions: balanç de greuges i reivindicacions conjuntes”, en què participen diversos consellers valencians, catalans i balears, així com experts internacionals en finançament, representants del món universitari i sindical i els directors de diversos diaris.

“Agradi o no, la superioritat financera de Madrid li possibilita oferir unes condicions fiscals millors que la resta de comunitats”, expressa Serra Ramoneda, que ja fa anys va analitzar aquest plus de la capitalitat. “Diuen que el sistema de finançament els penalitza, però és que recaptin molt!”, continua. “Els sous dels banquers i dels grans empresaris, els dels alts càrrecs de l’administració de l’Estat i els de tanta gent que hi treballa perquè és la capital –el museu del Prado, el Teatro Real, l’Orquestra Nacional...– fan que hi haja molts més diners que a qualsevol altra autonomia. A Mèxic i els Estats Units, hi ha el districte federal, que es considera un cas diferent, i això mateix hauria de passar a Espanya amb Madrid”.

En línia amb les queixes de l’Estat espanyol per la tributació de grans empreses a Irlanda, Serra Ramoneda diu que és un “cas idèntic” al que passa dins de l’Estat amb la Ford, que “hauria de tenir la seu fiscal a València, però la té a Madrid”.

El moviment centrípet de les empreses

Domiciliació fiscal de les empreses amb més de 1.000 treballadors a l’Estat espanyol. Algunes, com ara Ford España, SA, tenen la seu a Madrid malgrat desenvolupar la seua activitat principal en una altra autonomia (en aquest cas, el País Valencià).

Font: Institut Nacional d'Estadística

“Caldria eliminar aquesta desigualtat”, opina Ramoneda, que, no obstant això, és més aviat pessimista. “Amb les balanques fiscals, ja hem vist que cadascú les interpreta com li interessa”, es lamenta, “i inversions com la T4 de Barajas o el museu del Prado, també les paguem entre tots”. En matèria cultural, les aportacions del Pressupost de l’Estat al Teatro Real multipliquen per més de 15 les que rep el Palau de les Arts de València.

“Fa uns anys, l’alcalde d’Atenes li ho va dir molt clarament a un comissari de la Unió Europea que es queixava per l’allau de subvencions que rebien els grecs: va dir-li que renunciaven a totes i cadascuna de les ajudes a canvi d’una sola cosa: que la capital de la UE fóra Atenes”, explica Serra Ramoneda. “Si València passés a ser la capital, per comptes de Madrid,

l’endemà mateix es notaria molt, econòmicament, sense haver de tocar els impostos”, rebla. “Madrid té unes condicions molt millors en tots els sentits, però pagades per tots”.

La visió valenciana

Rafa Beneyto és un dels sis economistes valencians integrants de la comissió d’experts nomenada per les Corts a fi de plasmar la situació d’inferioritat que arrossega la Generalitat. L’estranya que ara parlen de dúmping fiscal siguen els mateixos que van aplaudir la reforma del finançament aprovada per José Luis Rodríguez Zapatero. No debades, un dels objectius de la reforma era el dúmping fiscal.

“L’efecte capitalitat resulta innegable, i això, a la Comunitat de Madrid, li estal-

“L’EFECTE CAPITALITAT’ LI COBREIX BONA PART D’ALLÒ QUE NECESSITA. QUE BAIXI IMPOSTOS NO VOL DIR QUE SIGUI JUST”, DIU LÓPEZ CASASNOVAS

